

ρήτ. Μακεδ. (Θεσσαλον. Σισιάν.) Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ. Φιλότ.) Πελοπν. (Δημητσάν. Καλάβρυτ. Τριφυλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.) Χίος : Δὲ χρειάζεται νά 'ναι κἀνείς αὐτὸς ἀπλοχέρης Καλάβρυτ. Μὴν εἶσαι τόσο ἀπλοχέρης, γιατί θά 'δῆς προκοπὴν Ἀπύρανθ. Σῦρε 'κεῖ κὶ ζήτα τ', αὐτὸς ἔστι ἀπλοχέρης κὶ θά σ' δώξῃ Αἰτωλ. Πολὺ ἀπλοχέρης εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀπλόχερος, αὐτὸς βγάνει τὸ ξοδιάζει σὲ καλωσύνης Ἀθῆν. Ἀπλόχερος τοῦ 'αχες (μοῦ ἔλαχες) Φιλότ. || Γνωμ. Ὁ ἀπλοχέρης καταντᾷ οὐχὶτα μπρὸς καὶ φούχτα πίσω (ὅτι ὁ ἀσκόπως δαπανῶν εἰς ἑαυτοῦ καταντᾷ ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ ἐνδυσθῇ καὶ ἀναγκάζεται νὰ καλύπτῃ τὰ αἰδοῖα διὰ τῆς μιᾶς παλάμης μπροσθεν καὶ διὰ τῆς ἄλλης ὀπισθεν) Χίος. Συνών. ἀνοιχτοχέρης 1, ἀνοιχτός Β4, γαλαντόμος, σκοροχέρης, χουβαρδάς, ἀντίθ. ἀκριβός Α1β, ἀκριβοχέρης, ἀπλοχέριστος 1, παραδόπιστος, σπαγγορραμένος, συμμαζωχτός, σφιχτός, σφιχτοχέρης, τσιγκούνης. β) Ἐλεήμων, εὐσπλαγχνικός Θράκ. Μῆλ. Πελοπν. (Τριφυλ.) κ. ἄ. : Ἦταν ἀπλοχέρης αὐτὸς ὁ καημένος Θράκ. Αὐτὴ εἶναι ἀπλοχέρα γυναῖκα Τριφυλ.

2) Ὁ τῶν ἀλλοτρίων ἐπιθυμητής, κλέπτῃς, ἄρπαξ Θήρ. Θράκ. (Κομοτ.) Κέρκ. (Ἀργυράδ.) Κεφαλλ. Νάξ. (Βόθρ.) Νίσυρ. Πόντ. (Κερασ.) : Φύλαέ τον, γιατί εἶναι ἀπλοχέρης Βόθρ. Συνών. ἀδραχτᾶς (I), ἀδράχτης (II), *ἀπλοχερέας, ἄρπαγας. 3) Ὁ χειρονομῶν ἀναιδῶς, ἀδιάκριτος Νίσυρ.

ἀπλοχεριὰ ἡ, Πελοπν. (Τριφυλ.) ἀπλουχιριὰ Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀπλοθερία Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλοχέρης καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιὰ.

1) Ἐλευθεριότης, γενναιοδωρία, ἔλλειψις φειδωλίας Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Πελοπν. (Τριφυλ.) : Τὴν ἀπλοχεριὰ τὴν δίδαξε ὁ Χριστὸς Τριφυλ. Αὐτὸς χάθηκε ἀπ' τὴν ἀπλοχεριὰν τοῦ αὐτοῦ. Ἡ ἀπλουχιριὰ τ' εἶναι μουνάχα γὰρ τοὺς τρανοὺς Θεσσ. Συνών. ἀνοιχτοχεριὰ, ἀπλόχερο 4.

2) Ἡ κατὰ τὰ χοιροσφάγια ἀποστελλομένη πρὸς τοὺς συγγενεῖς ἐκλεκτὴ μερὶς χοιρείου κρέατος ὡς δῶρον Ἄνδρ.

3) Τάσις πρὸς κλοπὴν, ἐπιθυμία τῶν ἀλλοτρίων Κεφαλλ. Πόντ. (Κερασ.)

ἀπλοχεριάζω Ἡπ. Μῆλ. ἀπλουχιριάζω Θεσσ. (Ζαγορ. κ. ἄ.) Θράκ. (Μάδυτ.) ἀπλουχιριάζω Ἡπ. (Χουλιαρ. κ. ἄ.) Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλοχέρης.

1) Ἀπλώνω, ἐκτείνω τὴν χεῖρα, ἵνα λάβω τι Μῆλ. : Μὴν ἀπλοχεριάζῃς, γιατί θά σοῦ κόψω τὰ χέρια! Συνών. ἀπλοχερίζω 1. β) Παρέχω τι ἐδώδιμον, ἰδίᾳ τράγημα ἢ λίχνευμά τι, ὀπώρας, γλυκύσματα κττ., φιλοδωρῶ Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Μάδυτ.) : Οὐ δεῖνα ἀπλοχέρισαι (ἐπὶ ἀνθρώπου κομίζοντος εἰς τὸν οἶκόν του ὀπώρας ἐκ τοῦ κτήματός του καὶ παρέχοντος ἐξ αὐτῶν καθ' ὁδὸν εἰς φίλους ἢ ἄλλους) Ζαγορ. 2) Περιβάλλω διὰ τῆς ἄκρας χειρός, συλλαμβάνω δι' ὅλης τῆς παλάμης Ἡπ. (Χουλιαρ. κ. ἄ.) Θεσσ. : Ἦλouxέρισα τοῦ φίδ' Θεσσ. Ἐχ' χουντὸ χέρ' κὶ δὲ μπουρῶ νὰ τ' τοῦ 'πλουχιριάς' Χουλιαρ. Ἀπλουχέρισα σ' τὰρ' (ἔλαβον σῖτον ὅσον δύναται νὰ περιλάβῃ ἡ παλάμη μου κεκλεισμένη) Θεσσ. Τοσαδὰ μουνάχα ἀπλουχέρισα αὐτόθ. Οὐλα τὰ ζαχαράτα τ' ἀπλουχέρισαι αὐτὸς αὐτόθ. Συνών. χουφτιάζω.

ἀπλοχεριάρικος ἐπιθ. ἀμάρτ. ἀπλουχιριά'κους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀπλοχεριάρης.

Ὁ πρόθυμος πρὸς ἐξυπηρέτησιν, ὁ εὐκόλως παρέχων τὴν βοήθειάν του : Ἀπλουχεριά'κους ἀνθρώπους οὐ δεῖνα.

ἀπλοχέρισμα τό, ἀμάρτ. ἀπλουχέρισμα Ἡπ. (Χουλιαρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπλοχερίζω.

Ἡ δι' ὅλης τῆς παλάμης περιβολὴ καὶ σύλληψις : Τοῦ 'καμὶ τέτοιον ἀπλουχέρισμα π' δὲν μπόρῃσι νὰ φύγ'.

ἀπλοχερίδι τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπλοχερίζω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. καὶ ἀβγατίζω - ἀβγατίδι, ἀποκαθαρίζω - ἀποκαθαρίδι, σκουπίζω - σκουπίδι κττ.

Πληθ., διάφορα τραγήματα ἐκ ξηρῶν καρπῶν παρεχόμενα εἰς νεάνιδας, αἵτινες ἐν τῷ οἴκῳ τῆς νύμφης τακτοποιοῦν τὴν προῖκα προκειμένου νὰ μετακομισθῇ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γαμβροῦ. Συνών. γεμίδι, καλοχερίδι, καλοψίκι.

ἀπλοχερίζω Βιθυν. Δαρδαν. Θήρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἰων. (Κρήν.) Κέρκ. (Ἀργυράδ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Μάν. κ. ἄ.) Χηλ. ἀπλουχιρίζω Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Ἰμβρ. Μακεδ. (Σισιάν.) Προπ. (Πάνορμ.) ἀπλοθερίζω Πόντ. (Τραπ.) ἀπλουχιρίζω Σαμοθρ. ἀπλοχερίζω Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Κλουτσινοχ. Κυνοῦρ. Μάν. Τριφυλ.) ἀπλουχιρίζω Ἡπ. Σάμ. ἀπλοχερίζω Πελοπν. (Τριφυλ.) ἀπλοχερῶ Ἰων. (Κρήν.) Χίος ἀπλουχιράω Ἡπ. ἀπλοχεράω Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀπλοχεράω Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀπλουχιράω Εὐβ. (Στρόπον.) ἀπλοχερνῶ Ἄνδρ. Δαρδαν. ἀπλουχιρνῶ Ἰμβρ. Μέσ. ἀπλοχερίζομαι Κύθν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλοχέρης. Ὁ περισπώμενος τύπος διὰ τὴν ἐν τῷ ἀορίστῳ εἰς -ισα σύμπτωσιν ὡς καὶ χαιρετίζω - χαιρετῶ κττ., περὶ ὧν ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,273. Ὁ εἰς -νω τύπ. κατ' ἐπέκτασιν τοῦ θέματος, πβ. περῶ - περνῶ, συχωρῶ - σχωρνῶ κττ., περὶ ὧν ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐνθ' ἄν. 292. Ὁ τύπ. προχερίζω κατὰ παρετυμ. πρὸς τὴν πρόθ. πρό.

1) Ἀπλώνω, ἐκτείνω τὴν χεῖρα, ἵνα λάβω τι Θήρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἰων. (Κρήν.) Ἰμβρ. Προπ. (Πάνορμ.) Συνών. ἀπλοχεριάζω 1. β) Συνεκδ. λαμβάνω τι ἀλλότριον, κλέπτω Ἰμβρ. Κέρκ. (Ἀργυράδ.) : Ἀπλοχερίζει 'ς ὅ,τι κὶ ἂν ἔχουμε, πρέπει νὰ τὸν φυλάς Κέρκ. Μὴ τὸν ἀφφιδεύσαι, γιατί ἔμαθε ν' ἀπλοχερίζῃ 'ς ὅ,τι εὔρη, τὸ βρομόπαιδο! αὐτόθ.

2) Ἐκτείνω τὴν χεῖρα διὰ νὰ κτυπήσω τινὰ Ἡπ. Κέρκ. (Ἀργυράδ.) Κύθν. Χίος : Μὴν ἀπλοχιρᾶς ἀπάνου μ' Ἡπ. Μὴν ἀπλοχερᾶς, βρέ! Χίος Ἀπλοχέρις ἀπάνου 'ς τὸν ἀφφείδη του Κέρκ. Ἀπλοχερίζει καὶ 'ς τὴν ἀδρεφὴν τοῦ αὐτοῦ. 3) Ἐκτείνω τὴν χεῖρα, ἵνα δώσω τι, δωροῦμαι τι, φιλοδωρῶ Ἄνδρ. Βιθυν. Δαρδαν. Θήρ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. κ. ἄ.) Μακεδ. (Σισιάν.) Πελοπν. Πόντ. (Τραπ.) Χηλ. : Ἄσμ.

Κοιμήθησε, πολλακὶ μου, κ' ἔχω νὰ σὲ χαρίσω, τὴν Πόλι μὲ τὸν Γαλατὰ νὰ σὲ ἀπλοχερίσω

Χηλ. β) Παρέχω τι ἀφθόνως, ἀφειδῶς, σπαταλῶ Εὐβ. (Στρόπον.) Σαμοθρ. γ) Παρέχω εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην, εἶμαι ἐλεήμων Πελοπν. : Ἀπλοχερίζει αὐτὴ ἡ γυναῖκα.

δ) Καθόλου, δίδω, ἐγχειρίζω Σάμ. : Τ' ἀπλουχέρ' σὶ δέκα χιλιάδεις. 4) Ἐπὶ τοῦ ἄρτου, μεταβάλλω τὸ ὅλον φύραμα εἰς ἄρτους, πλάττω τοὺς ἄρτους Βιθυν. Εὐβ. (Στρόπον.) Ἡπ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Κλουτσινοχ. Κυνοῦρ. Μάν. Τριφυλ.) β) Ἐπὶ τοῦ ἄρτου ἢ τοῦ ὅλου φυράματος, ἀρχίζω νὰ ὑφίσταμαι τὴν χυμικὴν ζύμωσιν Εὐβ. (Κονίστρ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Μάν. κ. ἄ.) : Ἀπλοχερίτω τὸ ψωμί, ν' ἀνάψωμε τὸ φούρνο Μάν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνεβαίνω Α3.

ἀπλοχέρισμα τό, Λεξ. Περίδ. Βυζ. ἀπλουχέρ'μα Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπλοχερίζω.

1) Προσφορά, φιλοδώρημα Λεξ. Περίδ. Βυζ. 2) Ἡ μεταβολή τοῦ ἐξ ἀλεύρων φυράματος εἰς ἄρτους Εὐβ. (Στρόπον.)

ἀπλοχέριστος ἐπίθ. Βιθυν. Πελοπν. (Ὀλυμπ. κ. ἀ.) ἀπλοχέριγος Πελοπν. (Ἀρκαδ. Δημητσάν. Μάν. Τριφυλ.) κ. ἀ. Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀπλοχεριστός < ἀπλοχερίζω τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τῆς προπαροξυτονίας. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2α.

1) Ὁ μὴ παρέχων τὰ ἑαυτοῦ εὐκόλως, φειδωλός, φιλάργυρος Πελοπν.: Μὴ φαντασθῆς πῶς θὰ βγάλῃς τίποτα ἀπ' αὐτόν, εἶναι ἄνθρωπος ἀπλοχέριστος. Συνών. ἀκριβός Α1β, συμμαζωχτός, σφιχτός, σφιχτοχέρης. Ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀπλοχέρης 1. 2) Ὁ μήπω μεταπλασθεὶς εἰς ἄρτους, ἐπὶ τοῦ ἐξ ἀλεύρων φυράματος Πελοπν. (Τριφυλ.) β) Καθόλου ἐπὶ ζύμης ἢ ἄρτου, ὁ μὴ ὑποστάς τὴν χυμικὴν ζύμωσιν Βιθυν. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Δημητσάν. Μάν. Ὀλυμπ.): Τὸ ψωμί εἶναι ἀκόμα ἀπλοχέριγο Μάν. Τὸ ψωμί εἶναι ἀπλοχέριστο Ὀλυμπ. Συνών. ἄγινος 1, ἀγίνωτος 2, ἀμπάητε, ἀμπατος 2β, *ἀνανέβαστος 2, ἀνανέβατος 1, λειψανάβατος ἢ λιπανάβατος, λειψός, ἀντίθ. ἀνακουφωτός 2, ἀνεβασμένος, ἀνεβατός Α1.

ἀπλοχερίτσα ἢ, ἀμάρτ. ἴπλοχερίτσα Πελοπν. (Κορινθ.) ἴπλοχερίτσα Πελοπν. (Καρυά Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπλόχερος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα.

Ὅσον δύναται τις νὰ περιλάβῃ εἰς τὴν ἐτέραν χεῖρα ἔνθ' ἄν.: Νῖα ἴπλοχερίτσα κριθάρι Καρυά Κορινθ. Συνών. ἀπλοχερεῖα 1, ἀπλόχερο 2.

ἀπλόχερο τό, Σκυρ. κ. ἀ. ἴπλόχερο Εὐβ. (Κύμ.) κ. ἀ. ἀπλόχιρον Εὐβ. (Στρόπον.) Ἡπ. (Χουλιαρ.) Θάσ. Θεσσ. (Τίρναβ.) Κυδων. Μακεδ. (Καταφύγ. Μελέν.) Στερελλ. (Καλοσκοπ. Κλών.) ἴπλόχιρο Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ. Φιλιππούπ.) ἴπλόχιρον Ἡπ. (Ζαγόρ. Πρέβ. Χουλιαρ.) Θεσσ. Μακεδ. (Πάγγ. κ. ἀ.) ἀπόχιρον Α.Ρουμελ. (Καρ.) ἀπλοχέρι ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,103 ἀπλουχέρ' Θράκ. (Αἰν.) ἴπλοχέρι Λευκ. ἴπλοχέρ' Ἡπ. (Τσαμαντ.) Στερελλ. (Ἀρτοτ.) ἀπλοχέριο Πελοπν. (Λακων.) ἀπλοχεριό Πελοπν. (Λακων. Τριφυλ.) ἀπλόχερος ὁ, ἀμάρτ. ἴπλόχερος Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ἴπλόχερος Εὐβ. (Ἀνδρων. Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) Μέγαρ. ἴπλόχερος Τσακων. ἀπλόχερη ἢ, Πελοπν. (Βυτίν.) ἴπλόχερη Πελοπν. (Καρυά Κορινθ. Τρίκκ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπλός καὶ τοῦ οὐσ. χέρι. Ὁ τύπ. ἀπόχιρου κατὰ παρετυμ. πρὸς τὴν προθ. ἀπό. Πβ. παρὰ Δουκ. λ. ἀποχερεῖα, παρ' ἣν καὶ ἀπλοχερεῖα.

1) Τὸ κοῖλον τῆς ἐτέρας χειρὸς Ἡπ. (Ζαγόρ. Τσαμαντ. Χουλιαρ.) Λευκ. Στερελλ. (Ἀρτοτ.): Ἐπῆρα κάδοσα μὲ τὸ ἴπλοχέρι μου Λευκ. Ἀφ'ξὶ τοῦ ἴπλοχιρον Ζαγόρ. Πῖν' νιρὸ μὲ τοῦ ἴπλοχιρον Χουλιαρ. 2) Ποσότης δυναμένη νὰ περιληφθῇ εἰς τὸ κοῖλον τῆς ἐτέρας χειρὸς ἔνθ' ἄν.: Ἐνα ἀπλόχερο φάβας Σκυρ. Ἐνα ἴπλόχερο σ'τάρι Κύμ. Ἐνα ἴπλόχιρο ἀλεύρ' - ρύζ' Ζαγόρ. Ἐνα ἴπλόχιρον κόλλ'βα Πάγγ. Λό μου ἔναν ἴπλόχερο κριθάρι Καλάβρυτ. Νῖα ἴπλόχερη ἀλεύρι-φακῆ Καρυά Κορινθ. Τρίκκ. Ἐνα ἴπλόχιρον μακιδοννήσ' Ζαγόρ. Ἐνα ἴπλοχέρι ἀλεύρι Λευκ. || Φρ. Κί τ' χρόν' ἴπλόχιρα (κατὰ παρφιδίαν ἀντὶ τοῦ: κί τ' χρόν' πλῆσιτιρα. Εὐχὴ λεγομένη ὅταν τις λαμβάνῃ μικρὰν δωρεάν ἐκ συγκομιζομένων καρπῶν) Σάμ. Συνών. ἀπλοχερεῖα 1, ἀπλοχερίτσα. β) Μικρὰ ποσότης, ἐλάχιστόν τι ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Σοῦ φώναξαν, σοῦ γύρεψαν, παιδί μου, ἐλεημοσύνη ἔν' ἴπλοχέρι ἄχερο νὰ σιρώσουν γιὰ κρεββάτι.

3) Ποσὸν περιλαμβανόμενον εἰς τὸ κοῖλον ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν Εὐβ. (Ἀνδρων. Κονίστρ.) Ἡπ. (Ζαγόρ.): Μῶδωκι ἔνα ἴπλόχιρον καρύδια Ζαγόρ. Ὡσέ μου ἔνα ἴπλόχερο καλαμπότσι νὰ ρίξον τοῦν γόττιονε Ἀνδρων. Συνών. ἀπλοχερεῖα 1β. 4) Ἐλευθεριότης Θράκ. (Αἰν.) Συνών. ἀνοιχτοχερεῖα, ἀπλοχερεῖα 1, χονβαρδοσύνη.

ἀπλόχωρα ἐπίρρ. Θήρ. Θράκ. Κῶς Σῦρ. κ. ἀ. ἀπλόχωρα Θράκ. (Αἰν. Κομοτ. Μάδυτ.) ἴπλόχωρα Εὐβ. (Ὀρ.) Μεγίστ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Κορινθ.) Ρόδ. ἴπλόχωρα Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπλόχωρος.

Μὲ ἐπάρκειαν χώρου, μὲ εὐρυχωρίαν, ἀνέτως ἔνθ' ἄν.: Βάλ'τα πρὸ ἀπλόχωρα Σῦρ. Ἀπλόχωρα κάθομαι σὲ τοῦτο τὸ σπίτι Θράκ. Ἐδῶ 'ς τὸ καινούριο σπίτι εἵμαστε ἀπλόχωρα Κορινθ. Εἵμαστε λίγοι τοαὶ καθόμαστε ἴπλόχωρα Κονίστρ. Τὸ φόρεμα μου ῥκεται ἴπλόχωρα αὐτόθ. Συνών. *ἀνάχωρα, ἀπλοχωρετά.

ἀπλοχωράδα ἢ, Κρήτ. Μῆλ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπλόχωρος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (Ι).

Ἐπάρκεια χώρου, εὐρυχωρία ἔνθ' ἄν.: Σ τὸ σπίτι τους ἔχουν ἀπλοχωράδα Μῆλ. Ἐδὰ ποῦ ἔφυγεν ὁ ἄλλος μας ἔχομεν ἀπλοχωράδα 'ς τὸ κρεββάτι καὶ κοιμούμεστα ἡσυχα Κρήτ. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἄπλα 2.

ἀπλοχωραίνω Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πάρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπλόχωρος.

Μετβ. κάμνω τι ἀπλόχωρον, εὐρύχωρον Θράκ. (Σαρεκκλ.): Ἀπλοχωραίνω τὸ σπῖτ' μας || Φρ. Ἀπλοχωραίνω τὴν καρδιά (παύω νὰ στενοχωροῦμαι). Καὶ ἀμτβ. γίνομαι ἀπλόχωρος, ἀποκτῶ εὐρυχωρίαν Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πάρ.: Κάτσε κοδὰ γιὰ ν' ἀπλοχωράνῃ τὸ τραπέζι Πάρ. Τὸ σπῖτ' ἀπλοχωραίνει Σαρεκκλ. || Φρ. Ἀπλοχωραίνει ἡ καρδιά του (δὲν στενοχωρεῖται πλέον) Σαρεκκλ. Συνών. ἀπλοχωρεύω, ἀπλοχωρῶ 1.

ἀπλοχωρένω Τήν.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπλόχωρος.

Πληθύνομαι, πολλαπλασιάζομαι: Εἶδ' ἀπλοχωρέναν μέσ' 'ς ν' Ἀθήνα οἱ πατεράδες! (οἱ καθολικοὶ ἱερομόναχοι).

ἀπλοχωρετά ἐπίρρ. Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. ἐπίθ. ἀπλοχωρετός.

Ἀπλόχωρα, ὁ ἰδ.

ἀπλοχωρεύω ἀμάρτ. ἴπλοχωρεύω Σῦρ. ἴπλοχωρεύω Ρόδ. ἴπλοχωρεύου Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπλόχωρος. Ὁ τύπ. ἴπλοχωρεύου κατὰ τὸ ἀπλύχωρος.

Γίνομαι ἀπλόχωρος, ἀποκτῶ εὐρυχωρίαν ἔνθ' ἄν.: Ἐχτίσαμε ἄλλη μιὰ κάμαρα 'ς τὸ σπίτι καὶ ἴπλοχωρέψαμε Σῦρ. Τοῦ π'κάμ'σου θὰ ἴπλοχωρέψ' Εὐβ. (Στρόπον.) Συνών. ἀπλοχωραίνω, ἀπλοχωρῶ 1.

ἀπλοχωριά ἢ, ἀπλοχωρία Μέγαρ. Πόντ. (Οἶν.) ἀπλοχωριά Θήρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κρήτ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Λακων.) Σύμ. Σῦρ. Χίος ἀπλοχωριά Θράκ. (Κομοτ.) Λέσβ. Στερελλ. (Καλοσκοπ.) ἴπλοχωριά Εὐβ. (Ὀρ.) ἴπλοχωρία Εὐβ. (Κονίστρ.) ἀπλοχωρία Μέγαρ. ἀπλοχωρία Πελοπν. (Μάν.) ἀπλοχωριά Ἀνδρ. Πελοπν. (Λακων.) Σῦρ. ἴπλοχωρία Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπλόχωρος, παρ' ὃ καὶ ἀπλύχωρος.

1) Ἐπάρκεια χώρου, εὐρυχωρία ἔνθ' ἄν.: Ἐχομεν μεγάλη ἀπλοχωριά 'μεῖς 'ς τὸ σπῖτ' μας Σαρεκκλ. Πάμε 'τσι ποῦ